

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **H.M.H – Drevovýroba Kociha, s.r.o.**, Kociha 106, IČO 36 464 937, zastúpenej AK Pekár, s.r.o., Kukučínova 24, Banská Bystrica, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/32/2023 z 25. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Sfk/32/2023 z 25. apríla 2024. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia dvoch rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky zo 17. mája 2021, ktorými potvrdilo rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej len „správca dane“): (i) z 28. januára 2021, ktorým sťažovateľke určil rozdiel nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) v sume 3 585,74 eur za zdaňovacie obdobie marec 2012, a (ii) rozhodnutie správcu dane, ktorým určil rozdiel nadmerného odpočtu DPH v sume 3 674,80 eur za zdaňovacie obdobie máj 2012, keďže v oboch rozhodnutiach neuznal nárok na oslobodenie od dane pri intrakomunitárnom dodaní tovaru maďarským odberateľom.

3. Potvrdzujúce rozhodnutia finančného riaditeľstva zo 17. mája 2021 napadla sťažovateľka správnou žalobou, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 74S/30/2021-87 z 29. júna 2022 tak, že obe žaloby zamietol.

4. Proti rozsudkom krajského súdu podala sťažovateľka 6. septembra 2022 kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala najmä nesprávne právne posúdenie veci, odklon od ustálenej súdnej praxe a porušenie práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie považovala za svojvoľné a nezrozumiteľné.

Nesúhlasila s hodnotením že neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k splneniu podmienok oslobodenia, pretože predložila daňové doklady, ktoré krajský súd spochybňoval neurčitým spôsobom, keď neuviedol, ktoré doklady o preprave – CMR nie sú vypísané úplne. Neúplnosť len niektorých dokladov o preprave nespochybňuje všetky dodávky tovaru v dotknutom mesiaci. Sťažovateľka ďalej namietala, že § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) v znení účinnom od 1. januára 2012 do 30. septembra 2012 (teda v rozhodnom čase) neustanovoval povinnosť uviesť v prepravnom doklade konkrétnu adresu vykládky, ale len miesto určenia. Prepravu uskutočňovali tretie osoby – prepravné spoločnosti 19th WOOD, s.r.o., a PIPE TRANS MR Kft. Sťažovateľka tvrdila, že vady CMR bol krajský súd povinný identifikovať riadne, čo nesplnil. Svoju dôkaznú povinnosť splnila a správca dane ani finančné riaditeľstvo v konaní nepreukázali, že by sťažovateľkou predložené doklady boli falošné alebo že by vedela, že sa účastní na daňovom podvode.

Sťažovateľka ďalej namietala nesprávne právne posúdenie splnenia podmienok na oslobodenie, keďže predložila dôkazy spĺňajúce zákonné kritériá a dôkazné bremeno prešlo na správcu dane, čo krajský súd vyhodnotil nesprávne a v rozpore s ustálenou judikatúrou. Krajský súd aplikoval vo veci § 43 ods. 1 a 5 zákona o DPH v inom ako platnom a účinnom znení v rozhodnom čase, čo vyplýva z bodu 60 odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý uvádza znenie účinné v čase vyhlásenia rozsudku krajského súdu.

Porušenie práva na spravodlivý proces videla sťažovateľka v aplikácii nesprávnej právnej normy, čo spôsobilo zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu.

5. O tejto kasačnej sťažnosti rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Skutkové zistenia a dôkazné prostriedky správcu dane a finančného riaditeľstva podrobne popísal v bodoch 6 až 19 napadnutého rozsudku.

K námietke neunesenia dôkazného bremena v daňovom konaní najvyšší správny súd s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) C-676/22 z 29. februára 2024 uviedol, že hmotnoprávnymi podmienkami na priznanie oslobodenia od dane pri intrakomunitárnom dodaní sú (i) status – postavenia zdaniteľných osôb, (ii) prechod práva nakladať s vecou ako vlastník a (iii) fyzické premiestnenie tovaru z jedného do druhého členského štátu, ktoré nemožno rozširovať. Správne uvedenie odberateľa na faktúre patrí medzi formálne podmienky. Zatiaľ čo nepreukázanie hmotnoprávnej (materiálnej) podmienky na priznanie práva na odpočet dane (oslobodenie od dane) je dôvodom na odopretie tohto práva, v prípade nezrovnalostí vo faktúre (ako formálnej podmienke) to tak bez ďalšieho nie je. Právo na oslobodenie od dane pri intrakomunitárnom dodaní však možno odoprieť vtedy, ak porušenie formálnych požiadaviek malo za následok nemožnosť predloženia jasného dôkazu o tom, že hmotnoprávne podmienky boli splnené a splnenie materiálnych podmienok nevyplýva ani z dokazovania vykonaného správcou dane. V prejednávanvej veci došlo k spochybneniu dodania tovarov deklarovaneému odberateľovi v inom členskom štáte, teda hmotnoprávnej podmienky. Najvyšší správny súd dal za pravdu námietke sťažovateľky, že predložila správcovi dane všetky doklady požadované § 43 ods. 5 zákona o DPH v znení účinnom do 30. septembra 2012,

a preto ako nesprávne vyhodnotil tvrdenie krajského súdu o neúplnosti predložených CMR dokladov z dôvodu absencie presnej adresy miesta dodania. Za podstatné vzal najvyšší správny súd, že správne orgány ani krajský súd nepostavili svoje rozhodnutie len na neúplnosti CMR, ale vykonali rozsiahle dokazovanie okrem iného aj dopytom na Národnej diaľničnej spoločnosti (ďalej len „NDS“) o preverenie pohybu (v CMR označených) vozidiel v relevantnom období. Práve informácie poskytnuté NDS vyvracajú pravdivosť údajov uvedených v predložených CMR. Označené vozidlá sa v dňoch, keď mali podľa CMR vykonávať prepravu tovaru z Kocihy do Maďarska, pohybovali na území Slovenskej republiky v inej oblasti (na trase Lučenec – Rimavská Sobota) a nepohybovali sa v smere z/do Kocihy a v smere k hraničným priechodom s Maďarskom. Mýtna jednotka dotknutých vozidiel bola uvedená do prevádzky a ich pohyb bol zaznamenaný. Uvedené zistenia podporené dôkazmi predstavujú dôvodnú pochybnosť o splnení materiálnej podmienky oslobodenia – odoslani/preprave tovaru do iného členského štátu a jeho opustení územia Slovenskej republiky. Tieto pochybnosti sa sťažovateľke v ďalšom dokazovaní nepodarilo vyvrátiť relevantnými dôkazmi (podrobná analýza tvrdení a dôkazov v bodoch 53 až 56 napadnutého rozsudku). Skúmanie statusu skutočného nadobúdateľa tovaru sa tak stalo nepodstatným.

K námietke aplikácie neúčinnnej právnej normy najvyšší správny súd konštatoval, že krajský súd sa skutočne dopustil nesprávnej citácie § 43 ods. 1 a 5 zákona o DPH v bode 60 rozsudku, keď odcitoval znenie účinné v čase vyhlásenia rozsudku, a nie znenie účinné v čase uskutočnenia zdaniteľných plnení. V bode 67 rozsudku však posudzoval splnenie podmienky podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom do 30. septembra 2012, teda v správnom znení. Vo svojej argumentácii nevyčítal žiadnu zo zmien, ktoré nastali v znení účinnom do 30. júna 2022. Zároveň najvyšší správny súd zdôraznil, že pre posúdenie veci bolo kľúčové spochybnenie podmienky fyzickej prepravy tovaru do zahraničia na základe dokazovania vykonaného správcom dane a táto podmienka je v oboch zneniach § 43 ods. 1 zákona o DPH v podstatnom rovnaká, a preto uzavrel, že nejde o aplikáciu právneho predpisu v neúčinnom znení – nesprávne právne posúdenie, pretože na prípad bol aplikovaný v správnom znení a proti sťažovateľke nevyvodzoval nepriaznivé následky vyplývajúce z neskorších zmien, a zároveň nejde o vadu spôsobujúcu celkovú nezrozumiteľnosť rozhodnutia. Pokiaľ išlo o vyčítanú nesprávnosť citácie § 43 ods. 5 zákona o DPH, najvyšší správny súd konštatoval, že v rozsudku krajského súdu chýba vyjadrenie, v ktorom by sa krajský súd venoval výkladu náležitostí dokladov CMR, čo mu aj vytkol. Zároveň zvažil, že jedným z dôvodov, ktorými krajský súd odôvodňoval spochybnenie podmienky fyzickej prepravy tovaru do zahraničia, bol aj nedostatok náležitostí prepravných dokladov. K tomu uviedol, že krajský súd nezaložil svoje rozhodnutie len na neúplnosti dokladov, ale aj na vykonanom dokazovaní (najmä informácie od NDS, pozn.), ktoré nepreukázalo pravdivosť údajov uvedených v prepravných dokladoch, čo bolo pre rozhodnutie podstatné, a preto aj prípadná aplikácia nesprávneho znenia § 43 ods. 5 zákona o DPH by predstavovala nesprávne právne posúdenie v čiastkovej otázke, na ktorej napadnutý rozsudok nestál podstatne ani výlučne a ktorej riešenie nie je spôsobilé ovplyvniť výsledok konania ani celkovú zrozumiteľnosť rozsudku krajského súdu. Najvyšší správny súd preto korigoval právny názor krajského súdu o neúplnosti CMR, ale stotožnil sa s právnym názorom krajského súdu, že obsah týchto CMR bol dokazovaním vykonaným správcom dane a finančným riaditeľstvom vyvrátený.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že závery najvyššieho správneho súdu sú svojvoľné a nezodpovedajú riadnemu odôvodneniu. Sťažovateľka poukázala na porušenie právnej istoty v súvislosti s opačným rozhodnutím sp. zn. 4Sfk/33/2023, kde bolo rozdielne len zdaňovacie obdobie.

7. Sťažovateľka je toho názoru, že argumentácia krajského súdu bola v podstatnej miere založená na neúplnosti CMR dokladov. Toto nesprávne posúdenie malo podstatný vplyv na výsledok vyrubovacieho konania, v ktorom splnila sťažovateľka všetky hmotnoprávne podmienky oslobodenia od dane. V dôsledku uvedeného prešlo dôkazné bremeno na správcu dane, ktorý bol povinný preukázať účasť daňového subjektu na podvođe alebo zneužití práva, keďže správca dane tvrdil (skutkovým popisom transakcií, pozn.) účasť sťažovateľky na podvođe, pri ktorom nedošlo k reálnemu uskutočneniu zdaniteľných plnení. Sťažovateľka zastáva názor, že nárok na oslobodenie jej nebol odopretý pre nesplnenie zákonných podmienok, ale pre účasť na daňovom podvođe, pri ktorom je správca dane povinný preukázať, že o ňom sťažovateľka vedela alebo mala vedieť. V tejto súvislosti poukázala na judikatúru Súdneho dvora (C-324/11, C-80/11, C-142/11). Správca dane tak konal nezákonne, keď sťažovateľke odmietol priznať nárok na oslobodenie na základe konania tretieho subjektu, na ktoré nemá žiaden dosah (IV. ÚS 569/2022). Sťažovateľka tvrdí, že nemohla nijako ovplyvniť, po akých trasách bude jazdiť prepravca tak, že ho nezachytil mýtny systém.

8. Sťažovateľka ďalej namietala, že nesprávna citácia § 41 ods. 1 a 5 zákona o DPH v rozsudku krajského súdu mala byť dôvodom na jeho zrušenie v súlade s rozhodnutím najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sžfk/101/2020 z 27. septembra 2023, pretože krajský súd dokladom CMR vyčítal nedostatok náležitostí, ktoré § 43 ods. 5 zákona v znení účinnom v období uskutočnenia zdaniteľných obchodov nevyžadoval (adresa vyloženia tovaru, pozn.). Závery najvyššieho správneho súdu vo vzťahu k neuneseniu dôkazného bremena v dôsledku neúplných CMR považuje sťažovateľka za svojvoľné, porušujúce jej právo na spravodlivý proces. Sťažovateľka vidí porušenie práva na súdu ochranu aj v porušení zákazu retroaktivity právnych noriem, ktoré v kasačnej sťažnosti namietala, a toto porušenie kasačný súd neodstránil.

9. Sťažovateľka s poukazom na odlišný právny názor uvedený v rozhodnutí sp. zn. 4Sfk/33/2023 z 27. marca 2024 namieta porušenie práva na zákonného sudcu, pretože zastáva názor, že senát konajúci v jej veci bol povinný predložiť vec na rozhodnutie veľkému senátu, keďže sa odchyľil od skoršieho rozhodnutia v podobnej veci, čo neurobil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktoré sťažovateľka videla v nesprávnom rozložení dôkazného bremena nerešpektujúcim judikatúru Súdneho dvora. Správne súdy podľa názoru sťažovateľky svojvoľne požadovali preukazovanie skutočností, ktoré sa netýkali sťažovateľky, ale prepravcu, ktoré nemala ako ovplyvniť. Sťažovateľka zastáva názor, že splnila

všetky zákonné predpoklady priznania oslobodenia od DPH. Sťažovateľka namieta aj porušenie práva na zákonného sudcu v dôsledku nepredloženia veci veľkému senátu.

III.A. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

11. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

12. Ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (daňového poriadku, zákona o DPH, Správneho súdneho poriadku) ani príslušnej právnej úpravy Európskej únie v oblasti spoločného systému dane z pridanej hodnoty, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú.

13. Základná námietka sťažovateľky spočíva v tom, že v dôsledku nesprávneho posúdenia ňou predložených CMR došlo k nesprávnemu rozloženiu dôkazného bremena, ktoré ju neťaží vo vzťahu ku skutočnostiam na strane tretích subjektov, ktoré nevie ovplyvniť, a to s poukazom na judikatúru Súdneho dvora.

14. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne a ústavne akceptovateľne popísal, že krajský súd pochybil, keď považoval prepravné doklady CMR za neúplné, ale dokazovaním informáciami od NDS bola relevantne spochybnená pravdivosť údajov týchto CMR. Tým správca dane uniesol svoje dôkazné bremeno a bolo na sťažovateľke, aby preukázala pravdivosť dokladov. Sťažovateľka k tomuto vyprodukovala dôkazy (čestné prehlásenia), ktoré neboli spôsobilé preukázať sporné skutočnosti, pretože nevyvrátili informácie od NDS o pohybe vozidiel, ktoré mali zabezpečiť prepravu v relevantnom čase na území Slovenskej republiky, v inej oblasti. Hmotnoprávnu podmienku nároku na priznanie oslobodenia od DPH sťažovateľka teda nepreukázala vo vzťahu k dodaniu tovaru do cudziny, čo je povinnosťou daňového subjektu. Nesprávne hodnotenie CMR dokladov zo strany krajského súdu preto nebolo kľúčovým dôvodom na nepriznanie oslobodenia. Najvyšší správny súd nepovažoval za potrebné a účelné zrušiť rozsudok krajského súdu, aby sa táto vada odstránila, pretože ani jej náprava by nebola spôsobilá prívodiť pre sťažovateľku priaznivejšie rozhodnutie. Uvedenú úvahu považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľnú. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na judikatúru Súdneho dvora v otázke daňového podvodu, táto nie je na jej vec aplikovateľná, pretože dôvodom nepriznania oslobodenia od DPH bolo nepreukázanie hmotnoprávnej podmienky oslobodenia, nie účasť na daňovom podvode.

15. K námietke sťažovateľky, že nemohla ovplyvniť, akú trasu zvolí prepravca tovaru, ústavný súd dodáva, že z informácií mýtného systému bolo spoľahlivo preukázané, že ňou označené vozidlá sa v dotknutých dňoch pohybovali v inej oblasti Slovenskej republiky, teda že mali mýtné jednotky aktivované a ich pohyb bol zmonitorovaný. Tvrdenie sťažovateľky o prípadnom prejazde lokálnymi

cestami, ktoré mýtny systém nemonitoruje, týmto zisteniam priamo odporuje a nie je ničím podložené.

16. Sťažovateľka namieta aj porušenie zákazu retroaktivity právnych noriem, ktoré ústavný súd nezistil, pretože v jej veci boli najvyšším správny súdom aplikované dotknuté normy účinné v čase uskutočnenia deklarovanych zdaniteľných plnení. Pochybenie krajského súdu v tomto smere dostatočne napravil najvyšší správny súd a dostatočne ozrejmil svoje úvahy o vplyve tohto pochybenia na meritórne rozhodnutie krajského súdu.

17. Vychádzajúc z uvedených zistení, preto ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom označeného ústavného práva sťažovateľky na súdnu ochranu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.B. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

18. V okolnostiach daného prípadu nemožno opomenúť judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (*hard core of public-authority prerogatives*; porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31). Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné. Európsky súd pre ľudské práva vo veci Ferrazzini proti Taliansku konštatoval neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na daňové záležitosti, „a to napriek finančným dôsledkom, ktoré nevyhnutne majú na platiteľov daní“.

19. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti a predmet rozhodovania všeobecných súdov vymedzený v I. časti tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že samotný čl. 6 ods. 1 dohovoru na prípad sťažovateľky *ratione materiae* nemožno aplikovať, keďže zo strany správcu dane nedošlo k uloženiu daňovej sankcie (ale určeniu rozsahu samotnej daňovej povinnosti), ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, a teda nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (k tomu porovnaj Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, bod 82, ako aj judikatúru ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 241/07, II. ÚS 205/2015, II. ÚS 175/2016, II. ÚS 506/2016, II. ÚS 906/2016, I. ÚS 480/2017).

20. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.C. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy:

21. Námiетка porušenia práva na zákonného sudcu je zjavne neopodstatnená. Základ tejto námietky spočíva v povinnosti predložiť vec veľkému senátu z dôvodu odklonu od iného rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vo veci sťažovateľky sp. zn. 4Sfk/33/2023 z 27. marca 2024. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 72 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu došlo v prejednávanej veci k odlišnému rozhodnutiu z dôvodu odlišnosti okolností veci, teda neaplikovateľnosti skôr vyslovených právnych názorov, a nie z dôvodu zmeny právneho názoru na riešenie totožnej skutkovej a právnej situácie. V takom prípade senát konajúci o veci sťažovateľky nebol povinný predložiť vec na rozhodnutie veľkému senátu.

22. Rozdiel spočíval v tom, že vo veci sp. zn. 4Sfk/33/2023 bolo kľúčovým pre meritórne rozhodnutie nesprávne právne posúdenie neúplnosti prepravných dokladov zo strany krajského súdu, ktorý kládol na prepravné doklady požiadavky podľa neskôr účinnej právnej úpravy. V tejto veci sťažovateľky to nebolo jediným ani kľúčovým dôvodom nepriznania oslobodenia, pretože aj v prípade akceptácie predložených dokladov (správneho právneho posúdenia) údaje v nich obsiahnuté boli vyvrátené ďalším dokazovaním. Najvyšší správny súd svoje úvahy o neaplikovateľnosti skoršieho názoru dostatočne odôvodnil a ústavný súd nemá dôvod do nich zasahovať. Aj túto časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu